

Η θαυμαστή αλιεία

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σκοπός του θαύματος

Ο Κύριος περιδιαβαίνει την ακρογιαλιά της Γαλιλαίας και τα πλήθη τρέχουν με πόθο κοντά του. Και καθώς βλέπει δυο μικρά πλοία αραγμένα στη λίμνη, μπαίνει σ' ένα από αυτά· είναι το πλοίο του Σίμωνα. Και τον παρακαλεί να το σύρει λίγο πιο μέσα στη λίμνη για να διδάξει τα πλήθη μέσα από το πλοίο αυτό. Όταν τελείωσε τη διδασκαλία του ο Κύριος, λέει στον Σίμωνα: Φέρε πάλι το πλοίο στα βαθιά νερά της λίμνης και ρίξτε τα δίχτυα σας. Ο Σίμων όμως με έκπληξη του αποκρίνεται: Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα κοπιάσαμε ρίχνοντας τα δίχτυα και δεν πιάσαμε τίποτε. Αφού όμως το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ. Και το θαύμα που ακολούθησε ήταν εντυπωσιακό. Το δίχτυ τους γέμισε τόσο πολλά ψάρια, ώστε άρχισε να σχίζεται. Οι

ψαράδες τότε φώναξαν αμέσως τους συνεταίρους τους που ήταν στο άλλο πλοίο, να βοηθήσουν να σύρουν το δίχτυ επάνω. Αλλά τα ψάρια ήταν τόσο πολλά, ώστε τα δυο πλοία κινδύνευαν να βυθισθούν.

Τι νόημα όμως είχε αυτό το τόσο εντυπωσιακό θαύμα; Και γιατί ο Κύριος πριν το επιτελέσει ζήτησε από τους ψαράδες να ρίξουν τα δίχτυα τους και μάλιστα σε ακατάλληλη ώρα; Διότι ο Κύριος μέσα από το θαύμα αυτό ήθελε να διδάξει πολύ μεγάλες αλήθειες στους ψαράδες της Γαλιλαίας, τους οποίους σε λίγο θα καλούσε να γίνουν αλιείς ανθρώπων και να σαηνεύουν στα πνευματικά τους δίχτυα όλη την οικουμένη. Αυτό το θαύμα ήταν τύπος της πνευματικής αλιείας τους. Και έπρεπε να χαραχθεί βαθιά στην ψυχή τους. Έπρεπε να το θυμούνται πολύ καλά οι Απόστολοι του Κυρίου όταν αργότερα στο τιτάνιο έργο τους θα συναντούσαν δυσκολίες και απογοητεύσεις. Να θυμούνται και να συναισθάνονται ότι στην πνευματική τους διακονία χωρίς τον Κύριο δεν θα μπορούσαν τίποτε να επιτύχουν, ενώ με τη δική του δύναμη θα μπορούσαν να κάνουν τα πάντα. Άδεια τα δίχτυα χωρίς την ευλογία του. Γεμάτα όταν τα ευλογούσε ο Χριστός.

Έπρεπε ακόμη να καταλάβουν οι μαθητές μέσα από το θαύμα αυτό ότι για να έχουν καρποφορία στο έργο τους θα έπρεπε να έχουν τυφλή υπακοή στα προστάγματα του Κυρίου. Ακόμη και σ' αυτά που δεν κατανοούσε η περιορισμένη τους λογική. Και να μην υπολογίζουν κόπο και θυσίες. Αυτοί να δίνουν το χρόνο τους, τον κόπο τους και τη ζωή τους στην υπηρεσία του Κυρίου, για να τα μεταχειρισθεί όπως Αυτός ήθελε· έχοντας τη βεβαιότητα ότι ο Κύριος θα επιβραβεύει τη θυσία τους, την πρόθυμη υπακοή τους, την αδιάσειστη πίστη τους στη δύναμή του.

Συναίσθηση αμαρτωλότητας

Όταν είδε ο Πέτρος το πρωτοφανές αυτό και ανέλπιστο πλήθος των ψαριών, έπεσε στα γόνατα του Χριστού και είπε: Βγες από το πλοίο μου και φύγε από μένα, Κύριε, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και δεν είμαι άξιος να Σ' έχω στο πλοίο μου. Ο Κύριος όμως τον καθησύχασε και του είπε: Μη φοβάσαι. Από τώρα θα σαηνεύεις ανθρώπους, τους οποίους με το κήρυγμά σου θα οδηγείς στη σωτηρία. Κατόπιν αφού όλοι μαζί οι ψαράδες επανέφεραν τα πλοία στη στεριά, άφησαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν.

Η στάση όμως του αποστόλου Πέτρου μας δημιουργεί κάποιον προβληματισμό. Γιατί αντί να πανηγυρίσει για το μεγαλειώδες θαύμα, παρακάλεσε τον Κύριο να φύγει από το πλοίο του; Αυτός που από τα παιδικά του χρόνια περίμενε τον Μεσσία, τώρα Του ζητά να φύγει από τη ζωή του; Ασφαλώς το αίτημα του Πέτρου

δεν εκφράζει μια διάθεση αρνήσεως και αποδιώξεως του Χριστού. Αντίθετα. Ο άδολος αυτός ψαράς της Γαλιλαίας ένωσε την ώρα εκείνη ένα φοβερό συγκλονισμό στην ψυχή του. Κατάλαβε μέσα στην ευλογία του θαύματος ότι δεν έχει μπροστά του έναν απλό άνθρωπο, αλλά ένα μοναδικό διδάσκαλο που έχει θεία δύναμη. Και αισθανόμενος το μεγαλείο του δεν αντέχει να ατενίσει το θεϊκό του πρόσωπο, αλλά πέφτει συντετριμμένος και Τον προσκυνά. Διότι αισθάνεται τον εαυτό του ανάξιο της παρουσίας του. Αισθάνεται του Χριστού την αγιότητα και τη δική του μικρότητα και αμαρτωλότητα.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει σε κάθε πνευματικό άνθρωπο κάθε φορά που αισθάνεται ιδιαιτέρως έκδηλη την ευλογία του Θεού στη ζωή του. Είναι ένα βίωμα που το νιώθουμε οι πιστοί καθώς βρισκόμαστε σε μία ιερή ώρα της λατρείας ή σε στιγμές που αισθανόμαστε τον Θεό ολοζώντανο στη ζωή μας, και αφυπνίζεται η συναίσθηση της αμαρτωλότητός μας. Μας συνέχει τότε ο φόβος του Θεού. Τρέμουμε, φοβόμαστε την παρουσία του Θεού, αλλά ταυτόχρονα και την ποθούμε και τη λαχταρούμε. Πώς να πλησιάσουμε τον πάναγνο Κύριο οι ρυπαροί και ανάξιοι; Αισθανόμαστε πόσο αμαρτωλοί είμαστε και ότι δεν αξίζουμε των ευλογιών του Κυρίου. Αυτό όμως που δεν καταλαβαίνουμε ίσως είναι ότι όσο περισσότερο αναγνωρίζουμε την αμαρτωλότητά μας, τόσο περισσότερο ελκύουμε το έλεος και την αγάπη του Κυρίου. Γι' αυτό ας στεκόμαστε με δέος και φόβο ενώπιόν του και ας Τον παρακαλούμε ταπεινά και ολοκάρδια να μη φύγει ποτέ από κοντά μας λόγω της μεγάλης αμαρτωλότητός μας, αλλά να μένει πάντοτε στη ζωή μας και να την γεμίζει με τις ευλογίες του.

Πηγές: Ο Σωτήρ, [1985, Χριστιανική Φοιτητική Δράση-
agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr](#)